Aventurile submarinului DOX

19

REEDITARE

EDITURA GUTINUL

Baia Mare (4800), str. E. Teodoroiu, nr. 4,
Telefon – fax 099/417177 jud. Maramureş
1993

AVENTURILE SUBMARINULUI **DOX**

de H. WARREN traducere de LIA HÂRSU

PIRAŢII CRUCII

EDITURA Ig. Herlz BUCUREŞTI

AVENTURILE SUBMARINULUI „DOX"

Un submarin perfecționat după toate invențiunile moderne, e urmărit încă din timpul războiului mondial de toate națiunile europene. Căpitanul Farrow, comandantul acestui submarin, om de o bunătate rară, reușește să descopere pământuri și ape cari nu-s trecute pe nici o hartă de pe glob și-și creează un loc de refugiu pe o insulă pe care o numește „Insula Odihnei" — un adevărat rai pământesc.

Dar nu poate fi mulțumit, atâta timp cât fiul său George, un tânăr de optsprezece ani, se află sub tutela unui individ periculos.

Cu ajutorul credinciosului său servitor, Farrow reușește să aducă pe George pe „Insula Odihnei". Un testament misterios indică pe acesta ca moștenitor al unei comori ascunse, pe care însă nu o poate avea decât trecând prin primejdii neînchipuite. Toate peripețiile extraordinare pe cari le întâmpină George în tovărășia unui tânăr prinț negru fac din „Aventurile submarinului Dox" *una din cele mai interesante lecturi.*

AVENTURILE SUBMARINULUI „DOX"

Apare lunar, cu copertă în culori,

ISBN —973—9083—53—6

I. — O CRIMĂ ÎN LARGUL MĂRII

Submarinul luă direcția spre arhipelagul Lingga. Zorile se iviseră, marea sclipea în bătaia soarelui și Gerard Plundow, care era la cîrmă, cu greu conducea vasul în feeria de lucîri orbitoare. Trebuia să ție mîna streașină la ochi, totuși nici așa nu izbutea să vadă lămurit la o sută de metri de el. În cele din urmă își dădu seama că n-o va mai putea duce astfel și auzind zgomote ușoare în turn, crezu că este camaradul său Petre Uriașul.

— Mă! răcni el în jos, fără să se uite într-acolo, adu-mi o pereche de ochelari de soare, dar ceva mai repejor, dacă nu te superi!

— Imediat, băiatule! se auzi un glas și Gerard Plundow era cît pe ce să scape cîrma din mînă, căci recunoscuse vocea... căpitanului Farrow.

— Scu.. scuzați, dom'le căpitan! bîlbîi bietul timonier, dar Farrow și dispăruse în magazie, unde ceru lui Petre, care tot robotea pe acolo, să-i dea două perechi de ochelari de soare.

— Plundow m-a rugat să i le aduc, zise el rîzînd, și mi-a pus în vedere să umblu ceva mai repejor. Cred și eu că-i vine greu să vadă pe mare, căci mergem doar în direcția soarelui răsare.

— Desigur că mă credea pe mine în turn, zise Petre, zîmbind, în vreme ce scoase afară trei perechi de ochelari. Dacă n-aveți nimic împotrivă, domnule căpitan, vin și eu sus.

— Cu plăcere, dragă Petre, zise Farrow prietenos. Chiar cu ochelari nu vom putea privi prea departe, așa că e mai bine dacă trei perechi de ochi vor scruta zarea. Nu mi-ar fi deloc plăcut să mă trezesc față în față cu vreun vas care vine din Australia. Putem presupune lesne că distrugătoarele franceze cu care am avut de furcă la Singapore ne vor urmări cu înverșunare. Cel puțin unul din ele, căci înainte de miezul nopții am auzit zgomotul unei mașini puternice, a unui vas ce se îndrepta spre răsărit. Trecuse aproape de noi, avea luminile de poziție, dar se vedea mic de tot. Pe lîngă asta, mergea, ca și noi, în afară de drumul obișnuit.

— Hm! cam neplăcută afacere! zise Petre. Acum vor proceda față de noi fără nici o considerație. Trebuie să fie înfuriați rău francezii că unul din distrugătoarele lor și-a găsit mormîntul pe coasta de nord din Singapore. Dacă ne-or vedea acum, nu mai stau mult pe gînduri și trag în plin.

— De asta mă tem și eu, zise Farrow. Se vor justifica apoi că nenorocirea distrugătorului lor se datorește unei torpile lansate de noi. Și acum, dragul meu, s-o pornim repede sus.

Cînd căpitanul își făcu apariția în turn, Plundow luă o ținută atît de militărească, de parcă îl vedea pentru prima oară pe comandantul său. Apoi bîlbîi încurcat.

— Dom. domnule căpitan, adineauri, cre... credeam că este camaradul meu Pe. Petre.

— Nu face nimic, dragă Plundow, zise Farrow rîzînd. Uite aici ochelarii de soare. Așa, acuma putem vedea dacă se zărește ceva suspect. Tocmai îi spuneam lui Petre că am observat pe la miezul nopții un vas ce semăna a distrugător. Bănuiesc că e unul din acelea franțuzești, care staționează în Penang. Se impune, deci, multă atenție, Plundow!

— Da, domnule căpitan și mie mi s-a părut că am observat un obiect foarte misterios în fața noastră. Ar fi trebuit însă să am ochelarii de soare, ca să-mi dau seama exact despre ce e vorba.

— Ia te uită! exclamă căpitanul, care-și pusese ochelarii. Asta-i ceva foarte curios! Petre, nu ți se pare ca și cum ar pluti o cruce deasupra apei? Da, o cruce, de care e legat un om!

Ca toți marinarii, Petre era foarte superstițios. Întîmpinase și el multe în colindările lui pe mări și pe oceane, lucruri destul de curioase pentru un om din mulțime. Dar pentru o minte simplă și naivă ca aceea a Uriașului, cele mai neînsemnate întîmplări luau proporții fantastice, extraordinare.

De aceea, strigă repede:

— Domnule, căpitan, mai bine ne-am îndepărta puțintel de drumul pe care sîntem. Nu e lucru curat la mijloc, credeți-mă! E o capcană pentru mari-

narii de treabă. Întrebaţi-l şi pe Jan Brike şi veţi vedea.

— Desigur, Jan Brike! exclamă Farrow, jumătate în glumă, jumătate supărat. El e expertul vostru în chestiuni supranaturale, cum ar fi, de pildă, „Olandezul zburător", „Corabia-fantomă" şi altele dintr-astea. Dă-i drumul, Plundow! Sau eşti şi tu unul dintre aceia pe care Brike i-a atras în cercul vederilor sale, dar acum te rog să dovedeşti că mai eşti încă vechiul timonier de altădată, cutezător şi fără frică.

Cuvintele acestea îl smulseră într-adevăr pe Plundow de sub influenţa camaradului său Brike. Vedea şi el în faţa submarinului, cam la vreo trei sute de metri nu mai, deasupra mării ce sclipea în bătaia soarelui, o cruce înaltă, de care atîrna.. o făptură omenească.

Poate că Gerard Plundow ar fi refuzat să înainteze dacă ar fi fost noapte şi ar fi descoperit această apariţie ciudată în lumina fantomatică a lunii. Acum, însă, era ziuă şi lîngă el se aflau curajosul căpitan şi Petre Uriaşul, care, chiar în situaţiile cele mai disperate găsea o ieşire. Aşa că, la urma urmei, nu i se putea întîmpla cine ştie ce, dacă se îndrepta cu submarinul într-acolo.

— Domnule căpitan! exclamă Plundow deodată, puţin cam iritat, pare într-adevăr să fie un om atîrnat de o cruce. Ţineţi neapărat să îndrept vasul într-acolo?

Întrebarea avea o intonaţie atît de fricoasă încît Farrow izbucni în rîs.

— Dar bine, Plundow, vino-ți în fire, ce Dumnezeu! zise el apoi. Cum de-ți vine să te gîndești la lucruri supranaturale, într-o dimineață plină de soare, ca asta! De Jan Brike nu m-aș mira, dar el mai doarme încă, din fericire. Omule, atîția ani de-a rîndul am întîmpinat împreună aventurile cele mai de necrezut, am trecut prin întîmplări care nici în vis nu i-au apărut unui muritor de rînd, și deodată mă pomenesc cu tine că-ți pierzi curajul și te învălui în blestematele alea de superstiții, pe care Jan Brike le-a răspîndit, din nenorocire, pe submarinnul nostru. Plundow. la asta nu m-aș fi așteptat din partea ta, zău așa! Știi însă și tu singur că Jan Brike cu tot felul lui superstițios, este cel mai vrednic luptător, cînd e vorba de ceva serios. Fii, deci, ca dînsul, acum, căci acolo e spînzurat într-adevăr un om de crucea care se înalță din apă. O fi o privelişte cam fioroasă, nu zic ba, dar trebuie să venim în ajutorul unui seamăn de-al nostru, cu atît mai mult, cu cît, după cum văd eu, este un european.

Cum spuneam, Gerard Plundow era foarte superstițios, al doilea de pe submarin, după Jan Brike, dar, ca și acesta, în clipele de mare primejdie era cît se poate de curajos și vrednic de încredere.

Fără să mai stea mult pe gînduri, fixă locul unde se vedea misterioasa cruce și îndreptă vasul cu hotărîre într-acolo. Dar după cîteva minute zise:

— Domnule căpitan, sîntem aici în arhipelagul Lingga. Îndărătul crucii cu omul atîrnat de ea se află o insulă și în fața crucii sînt două grupuri de stînci, prin care nu pot trece.

— Da, văd și eu asta, zise Farrow, care privise cu atenție drumul dinaintea vasului. Va trebui, deci, să ne oprim cu submarinul în fața primului grup de stînci și să mergem mai departe cu barca de aluminiu. Apropie-te, însă, cît mai mult, Plundow!

Cu multă îndemînare, timonierul aduse vasul în imediata apropiere a stîncilor. Două bărci de aluminiu fură montate la repezeală și puse pe apă. Într-una luă loc Farrow cu doctorul Bertram, iar în cealaltă George și Petre.

Firește că Uriașul mînă barca lui mult mai repede și găsi imediat trecători înguste între cele două gherdapuri, prin care se putea strecura cu ușurință. Acum se apropiau de crucea făcută din crengi de arbori. Era fixată lîngă țărmul insulei și de ea era legat cu funii un bărbat cu fața rasă complet și părul capului negru ca pana corbului. Brațele îi erau legate la spate.

— E mort? întrebă George, încetișor.

— Așa se pare, răspunse Petre. Nici n-ar fi de mirare. O singură zi să fi stat cu capul descoperit în soarele ăsta dogoritor și-i ajungea. Un european nu suportă așa ceva.

Barca cealaltă, condusă de căpitanul Farrow, se apropie și ea. Doctorul Bertram strigă înfuriat:

— Asta-i o cruzime nemaipomenită! Să expui un om arșiței soarelui tropical! Cît trebuie să fi îndurat, sărmanul! Ah! pare că mai trăiește! Repede, Petre, trebuie să-l aducem fără zăbavă pe submarin. Poate că-l mai salvăm.

Cu ajutorul lui George, Uriașul îl dezlegă pe răstignit și-l așeză în barcă, apoi porniră cu toții îndărăt pe vasul lor

Căpitanul dădu lui Plundow indicații să meargă cît mai spre nord, și după ce vor ieși din drumul navigabil al vapoarelor, s-o întoarcă iar spre răsărit. În cursul nopții apucaseră ceva mai mult spre sud, decît avuseseră de gînd, în schimb făcuseră descoperirea cu omul de pe cruce. Părea să fi fost ceva predestinat.

Cam astfel se exprimă Plundow către prietenul său de idei Jan Brike, cînd acesta apăru în turn. Tunarul făcu o mutră foarte îngrijorată și murmură:

— Gerard, n-are decît să rîdă de mine cît o vrea, domnul căpitan, eu însă știu una și bună: chestia asta n-o să iasă bine! Ar fi trebuit să-l lăsăm în plata Domnului pe omul de pe cruce, căci tot nu-i mai lipsea mult să scape de chinuri. Crezi tu că doctorul va izbuti să-l aducă la viață? În orice caz, ascultă ce-ți spun eu: nu e deloc bine că-l avem la bord acum! Ai să vezi acușica peste ce-o să mai dăm!

— Nici mie nu prea mi-a fost la îndemînă cînd l-am zărit, mărturisi Plundow, dar vezi că domnul căpitan m-a atins la partea simțitoare, adică în onoarea mea de marinar bătrîn. Și Petre spunea să ne abatem din drumul crucii.. Ei, dar ce să ne mai stricăm gura degeaba! Acum îl avem la bord, fie că vrem sau nu și nu ne rămîne decît să vedem ce-o mai fi.

— Eu am observat că domnul George al nostru l-a atins cel dintîi, zise Jan în şoaptă. Ia să vezi tu ce are să i se întîmple băiatului. Trebuie să veghem, Gerard!

— Asta o facem oricum, încuviinţă timonierul. Înainte de toate îngrijeşte-te să-ţi fie tunul pregătit, Jane! Îţi aduci aminte cum l-ai salvat pe domnul George cînd cu chestia cu polipul! (vezi broşura nr. 11)

— Hm! Să tragem nădejde că „bobiţele" mele vor fi de folos în nenorocirea pe care o bănuiesc, zise Brike. Zău că aş fi bucuros dacă omul ăla de pe cruce ar dormi somnul dreptilor, fără să se mai trezească. Cînd l-oi vedea peste bord, îi spun şi eu o „veşnică pomenire"!

— Da, aş face-o şi eu din toată inima, încuviinţă Plundow.

„Omul de pe cruce", însă, se afla în îngrijirea doctorului Bertram, care punea la contribuţie toată arta lui, ca să-l readucă în simţiri. Farrow şi George aşteptau cu încordare lîngă masa de operaţie, pe care zăcea întins salvatul.

Doctorul Bertram înălţă deodată din umeri şi spuse încetişor:

— Cred că am sosit prea tîrziu, domnule căpitan. Viaţa caută să zboare din trupul său şi nu văd nici o posibilitate s-o reţin. Poate că înainte de a-şi da duhul se va trezi pentru cîteva clipe, dar nu pot afirma cu siguranţă. În tot cazul, asta trebuie să se întîmple îndată, căci pulsul abia se mai simte.

— Să mai aşteptăm, deci, zise căpitanul. Poate că aflăm de la el ceva interesant.

Se scurseră cinci minute, şi deodată muribundul începu să geamă, apoi deschise ochii care erau injectaţi de sînge, se uită ţintă la Farrow cîteva clipe şi bîlbîi.

— Oh! arde... ca focul. Mac O'Connor, tică... ticălosul acela... ah! piraţii crucii... pe insula mică... atenţie la stînci... intrarea crucii! O'Connor, fii blestemat!

Se zvîrcoli cu disperare, gemu de cîteva ori, apoi rămase nemişcat. Doctorul Bertram se aplecă deasupra lui, apoi zise încetişor:

— S-a sfîrşit, domnule căpitan. Ce zici dumneata de cuvintele lui?

— Sînt foarte enigmatice, răspunse Farrow îngîndurat. Trebuie să vizităm insula cu stîncile alea ciudate. Şi apoi, mă interesează şi piraţii crucii.

— Tată, interveni George, spuneai că ai zărit în timpul nopţii un vapor cu o maşină puternică. N-or fi fost piraţii crucii?

— Hm! poate să fie şi aşa! încuviinţă căpitanul. Dar tot nu ne foloseşte la nimic asta. Principalul e cum să găsim insuliţa de care vorbea muribundul?

— Dacă ne-am îndrepta acum de-a dreptul spre răsărit, cred c-am da de ea, zise George. Vasul pe care l-ai zărit în timpul nopţii avea aceeaşi direcţie cu noi.

— În felul acesta ne-am apropia prea mult de drumul navigabil, răspunse căpitanul, cam îngrijorat. Vreau, însă, neapărat să dezleg enigma

aceasta. Ce n-aș da să-l pot răzbuna pe nenorocitul acesta, care a trebuit să moară în chip atît de grozav! Ei, acum să-i facem onorurile cuvenite, apoi vom lua direcția spre răsărit.

Părăsiră cabina-infirmerie și Farrow dădu ordin la doi marinari să coasă într-o pînză trupul mortului și să-i atîrne niște greutăți de picioare. Peste zece minute fu lăsat în mare de pe puntea submarinului.

Jan Brike și Plundow rostiseră și ei rugăciunea odată cu ceilalți, dar după ce se sfîrși trista solemnitate, tunarul spuse timonierului:

— Plundow, acum răsuflu în voie, căci am scăpat de nenorocire.

— Și eu mă bucur, răspunse celălalt.

Împreună se înapoiară în turn și timonierul așteptă comanda lui Farrow pentru continuarea drumului spre nord, căci în timpul afundării cadavrului în mare, vasul se oprise. Farrow adună acum echipajul în jurul său și luă cuvîntul:

— Camarazi, știți prea bine că iau hotărîri cu voi, înainte de a porni în vreo întreprindere serioasă. Iată că a sosit din nou un astfel de moment. Firește că nu ne împiedică nimeni să ne urmăm drumul spre „Insula Odihnei", dar omul pe care l-am găsit legat de cruce și l-am afundat acum în mare a rostit înainte de a muri cîteva cuvinte, care par să închidă în ele o taină grozavă.

Jan Brike se uită cu uimire la timonier și-l lovi cu cotul. Plundow dădu cu cotul, resemnat.

Farrow repetă cuvintele muribundului și stărui asupra faptului că marinarii ar putea face o faptă bună, dacă s-ar învoi să se ocupe mai de aproape de „piraţii crucii“ Dacă nu de altceva, cel puţin ar răzbuna moartea nenorocitului răstignit.

După cum era de aşteptat marinarii se învoiră imediat. Numai Brike şi Plundow tăcură. Ar fi vrut să-şi expună părerile, dar bănuiau c-ar fi fost luaţi în ris.

Echipajul coborî în submarin, numai Farrow rămase cu George lîngă Plundow şi dădu comanda pentru viteză redusă. Indică pe urmă timonierului direcţia spre răsărit. Plundow nu răspunse decît printr-un oftat; el se uita cu îngrijorare la George care privea încordat spre largul mării. Bunul timonier observă că fiul căpitanului se bucura în taină de aventura care îi aştepta şi era convins că George va întîmpina primejdii din cele mai mari. Ar fi vrut să-l prevină, dar ştia că-şi strică gura degeaba.

Tresări din gîndurile lui, cînd căpitanul îl întrebă dacă cunoaşte locurile pe unde pluteau acum. Plundow însă nu le cunoştea. Acum el ştia că era vorba de găsit o insulă, în ale cărei stînci se afla o deschizătură în formă de cruce, care era intrarea spre vizuina piraţilor.

Farrow îl chemă atunci în turn pe Kard, despre care aflase că fusese înaintea războiului prin locurile acestea. Fostul maşinist făcu o mutră cam plouată. Căpitanul îl privi cîteva clipe, apoi zise, zîmbind:

— Aha, dragă Kard, bănuiesc că știi ceva despre piratii crucii?

— Nu domnule căpitan, aud pentru prima oară numele acestea.

— Atunci, ce-i mutra asta la tine?

— Domnule căpitan, privelistea omului aceluia de pe cruce m-a mișcat atît de mult, încît acum, dacă ați hotărît să vă ocupați de chestie mai de aproape, nu-mi iese din gînd că și domnul George al dumneavoastră ar putea avea parte de o astfel de soartă. Apoi, cam ghicesc ce fel de întrebare voiați să-mi puneți în legătură cu asta.

II. INSULA MISTERIOASĂ

Farrow dădu uimit din cap, măsură apoi cu privirea pe noul timonier, și zise:

— Te-ai molipsit de la Plundow și Brike, dragă Kard? Nici nu mi-ar veni să cred, dacă nu te-aș vedea atît de morocănos. Cum de te lași stăpînit de astfel de gînduri?

— Nici eu nu știu cum, domnule căpitan, dar nu pot scăpa de ele.

— Ciudat lucru, zău așa! Ți-auzi George, trebuie să fii cu mare băgare de seamă, dacă ne-om întîlni

într-adevăr cu omul acela. Făgăduiește-mi, băiete dragă, altfel renunț la toată chestia.

— Îți făgăduiesc cu dragă inimă, tată. Tu știi doar că nu-mi pierd cumpătul niciodată, oricît ar fi de primejdioase împrejurările.

— Bine, dragul meu, zise căpitanul. Vezi numai să nu faci vreo nesocotință, din cauza bunătății tale de inimă. Ei, Kard, ce fel de întrebare te așteptai să-ți pun?

— Dacă cunosc cumva o insulă, cu stînci pe ea și cu o peșteră a cărei intrare e în formă de cruce.

— Ai ghicit. Așadar cunoști această insulă. Mă bucur foarte mult, dragă Kard. E departe de aici? Ai fost vreodată în peștera cu pricina?

— Nu, domnule căpitan, răspunse timonierul, dar comandantul meu de pe vremea aceea îmi spunea, pe cînd treceam prin dreptul ei, că acolo au locuit întotdeauna piraţi. Cînd am trecut noi pe lîngă ea, bîrlogul era gol, căci corabia banditilor de mare fusese cu puțin înainte găurită de un distrugător englez. Insula se bucura însă de un renume atît de prost printre marinari, încît nici noi n-am cutezat s-o vizităm. Se spunea că piraţii puseseră pretutindeni capcane. Poate să fi fost numai zvonuri, domnule căpitan, căci eu nu-mi puteam închipui ca autorităţile engleze să nu fi pornit cercetări, dacă ar fi știut în mod sigur că pe insula aceea se afla o ascunzătoare de piraţi. Era, așadar, numai un zvon, care umbla printre marinarii micilor corăbii de comerț. Acum, parcă îmi vine și mie să cred că zvonul acela era întemeiat și după

cît se pare peștera e locuită astăzi de o nouă bandă de pirați.

— Care va să zică tu n-ai fost pe insulă, zise căpitanul. Păcat! Dar nu mi-ai răspuns la întrebarea dacă insula e departe de locul unde ne aflăm în clipa de față.

Kard întinse brațul, arătînd la orizont un punctuleț negru.

— Aceea e insula, domnule căpitan, zise el. Mi-aș îngădui să vă dau sfatul să ne afundăm acum și să cercetăm prin periscop cum stau lucrurile. El ne pot zări de acolo cu ocheanele, căci mergem împotriva soarelui și asta e în dezavantajul nostru. La lumina zilei nu putem întreprinde nimic, căci am văzut doar că piraților care locuiesc acum peștera nu prea își aleg mijloacele împotriva acelor pe care îi socot dușmanii lor. Doresc numai, adăugă el încetișor, ca domnul George al nostru să nu aibă o soartă asemănătoare.

— Ei lasă, dragă Kard, vom ști noi să ne ferim, răspunse căpitanul, rîzînd. Acum ne vom lăsa la fund, căci găsesc bună propunerea ta. Așadar, înăuntru, în submarin băieți!

Ordinul fu urmat îndată, atît de Kard cît și de George. Farrow închise el însuși oblonul turnului, apoi dădu comanda de scufundare. Minunatul submarin se înclină puțintel, apoi pieri în adîncime.

Căpitanul stătea la periscop și observa cu atenție insula, de care se apropiau tot mai mult. Țărmul era acoperit de un brîu de pădure deasă, iar în mijlocul ei se înălțau drepte stînci ascuțite.

Cînd submarinul ajunse la vreo două sute de metri numai, căpitanul văzu sus, în stîncile colțuroase, la treizeci de metri deasupra mării, deschizătura în formă de cruce, care forma intrarea la ascunzătoarea piraților.

George, care stătea lîngă tatăl său, îl rugase pe acesta să-i comunice tot ce vedea și Farrow raporta:

— George, văd deschizătura, dar altceva nimic. Stai! uite că iese un bărbat dintre stînci, un individ uriaș aproape, deși subțirel, și care cred că e foarte puternic. Privește cu atenție spre mare, să nădăjduim că nu va descoperi periscopul nostru. Ah! uite că apare un al doilea bărbat îndărătul lui, o făptură cu umeri largi, care-ți face o impresie de om floros și crud. Se pare că discută cu însuflețire, ba chiar se ceartă, dacă nu mă înșel. Cel înalt face observații celui de-al doilea, arătînd mereu spre vest. Te pomenești c-or fi vorbind despre omul de pe cruce! Ah! acum cel înalt a strigat ceva spre peșteră, uite că vin indivizi, unul și unul, cu mutre suspecte. Pășesc în jos pe o potecă îngustă au intrat în desișul care mărginește țărmul. Vor trece cîteva minute pînă se vor ivi pe mal. Să facem între timp un mic ocol, căci bănuiesc că se vor îndrepta spre insulița unde am dat de nenorocitul acela răstignit.

Căpitanul dădu comanda pentru schimbarea direcției. Vasul porni încetișor de tot și el privi cu încordare prin periscop spre insula misterioasă, și în cele din urmă zise lui George:

— Aha, uite-i! Au ieșit dintr-un tufiș des, într-o barcă ușoară, cu un motor exterior luau direcția spre vest, adică spre insula unde l-am găsit pe muribund.

Farrow dădu comanda ca electromotoarele, de care se foloseau la drumurile sub apă, să meargă cît mai încet, apoi urmă direcția bărcii celorlalți, firește la o depărtare respectabilă, în așa fel ca periscopul submarinului să nu poată fi zărit de el.

Într-adevăr individul cel înalt, care, după cum putu stabili Farrow, avea o figură energică, frumoasă, se îndreptă spre insula pe al cărei țărm mai era înfiptă crucea. Căpitanul văzu lămurit cît de surprinși și enervați erau oamenii din barcă, atunci cînd descoperiră că răstignitul dispăruse. Funiile tăiate, care atîrnau încă de cruce, dovedeau că mîini străine l-au izbăvit de chinuri.

Conducătorul dădu apoi un ordin și barca porni înapoi cu viteză spre insulița unde se afla ascunzătoarea piraților. Farrow trase repede periscopul înăuntru, cînd bărcuța trecu aproape de tot de dînșii; așteptă cîteva minute, apoi scoase din nou periscopul la suprafață și văzu că ceilalți se îndepărtaseră o bucată bună de ei.

Se puse iarăși la pîndă, de îndată ce putu să vadă insula cu intrarea ciudată în formă de cruce. Acum indivizii își făcură apariția, în frunte cu omul înalt, care se opri în fața intrării și strigă ceva înăuntru.

Imediat se ivi din nou cel cu umerii largi, căruia șeful îi zise ceva. Celălalt păru foarte uimit, probabil că nu-și putea explica în ce fel dispăruse răstignitul.

Din peștera piraților, insulița cu crucea se zărea ca un punct mititel. Totuși banditii ar fi trebuit să vadă orice corabie sau vas care l-ar fi eliberat pe nenorocit. De aceea toată întîmplarea cu dispariția le apărea inexplicabilă și plină de mister.

După cîtva timp se făcură cu toții nevăzuți în peșteră. Căpitanul îl chemă pe Kard și-l întrebă:

— Dragul meu, comandantul tău de pe vremuri ți-a spus poate dacă cei de pe insulă au pe undeva vreun port ascuns? Indivizii au, desigur, o corabie rapidă, aceea pe care cred c-am observat-o în timpul nopții. Trebuie să fie ancorată într-un loc oarecare în jurul insulei.

— Comandantul meu de atunci nu știa nimic de lucrul acesta, domnule căpitan, răspunse Kard, dar și-a exprimat și dînsul aceeași bănuială. Credea și el că un astfel de port ascuns trebuie să existe pe undeva pe coasta de nord a insulei. Comandantul meu mai spunea că intrarea spre presupusul port trebuie să fie foarte iscusit mascată.

— Hm! îi dau și eu dreptate! zise Farrow. Vom face, deci, un ocol în jurul insulei. Aici n-avem ce vedea deocamdată.

Căpitanul dădu comanda de viteză redusă. La atît de mare apropiere de insulă puteau să fie stînci și gherdapuri, care să pună în pericol submarinul.

Afară de asta, Farrow mai trebuia să-şi îndrepte atenţia şi asupra altui pericol. Probabil că banditii şi-au asigurat portul prin capcane, sau mine, care ar deveni fatale acelora care ar căuta să pătrundă în el.

Înainte de toate voia să descopere anumite semne, care să-i trădeze existenţa presupusului port. În timpul zilei oricum nu putea să întreprindă ceva, ba nici nu ştia chiar ce le-ar putea face indivizilor.

Se întrebă dacă n-ar fi mai bine să transmită prin radio guvernatorului englez din Singapore, Harriet, mărturisirea muribundului şi faptul descoperirii insulei. Atunci ar fi de datoria englezilor să se ocupe de acesti misterioşi piraţi ai crucii.

În vreme ce se gîndea la toate acestea, Farrow observă cu multă atenţie brîul de verdeaţă al insulei apropiate. Se afla acum pe partea de răsărit a acesteia, dar aici ţărmul îngust era atît de neted şi drept, încît nu era posibil să existe un golf mascat. Cînd, însă, submarinul ajunse pe partea de nord, Farrow bănui îndată că numai aici va găsi ceea ce căuta.

Stîncile înaintau în unele locuri pînă în apă, brîul de pădure era întrerupt adesea de cîte o stîncă mai mică, în spatele căreia era cu putinţă să se afle intrarea spre vreun golf tăinuit.

Deodată Farrow trase brusc periscopul înăuntru. Dintr-un tufiş des se ivi un om, care cercetă marea cu atenţie. Mai mult ca sigur c-ar fi văzut periscopul, dacă Farrow nu l-ar fi tras atît de repede.

El ordonă în același timp să se oprească electromotoarele, căci spionul ar putea observa umbra ce alunecă sub apă a submarinului.

Situația nu prea era plăcută. Poate că individul, care era un membru al bandei, a și văzut periscopul, și în cazul acesta n-ar fi fost de mirare ca banditii să pună în funcțiune tunuri și să distrugă vasul.

Trebuia, deci, să mai arunce o privire spre omul acesta, fie ce-o fi. Cu multă prevedere înălță binișor periscopul și-l văzu pe bandit care privea tocmai spre lentila periscopului. Nu făcu, însă, o mutră uimită, ci una veselă, apoi își întoarse repede privirea spre tufișul de unde apăruse.

Farrow ghici îndată că omul nu era un pirat. Deduse asta după figura lui inteligentă și simpatică, precum și după croiala elegantă a costumului său alb, destul de jerpelit acum. Fu cuprins de bănuiala că străinul acela fugise poate de pirați și că izbutise într-un fel oarecare să scape din mîinile lor. Așa se explica și bucuria de care fu cuprins cînd zări periscopul.

Omul își întoarse acum din nou privirea spre mare. Ridică încetișor brațul drept, parcă ar fi vrut să facă un semn periscopului, dar în aceeași clipă țîșniră din tufiș două brațe vînjoase, goale pînă la cot, o mînă uriașă îi strînse gîtul ca într-un clește, cealaltă îi înșfacă brațul drept, apoi fu tîrît cu sălbăticie înapoi în tufiș.

Farrow trase imediat periscopul înăuntru. Văzuse destul, pentru a-și da seama cum stau lucrurile. Erau așadar prizonieri pe insulă, cel puțin

omul acesta părea să fie unul. Trebuia, deci, eliberat.

Cu viteză redusă porni submarinul spre nord, pînă ce nu mai zări insula prin periscop. Abia atunci dădu comanda de ieșire la suprafață, ceea ce făcu repede.

Echipajul se întruni pe punte, Farrow comunică ceea ce observase, încheind astfel:

— La început mă gîndeam să aduc la cunoștința guvernatorului englez din Singapore observațiile noastre, pentru ca el să dispună cele de cuviință. Acum, însă, lucrurile au luat altă întorsătură și trebuie să facem tot posibilul să venim cît mai repede în ajutorul prizonierului. Bănuiesc apoi că pirații au un post de recepție pe corabia lor și ar putea prinde radiograma mea, ceea ce ar însemna că primejduim viața prizonierilor, că desigur, se află din aceștia pe insulă. Sîntem de părere să încercăm eliberarea lor cît mai repede?

Într-un singur glas aprobară cu toții propunerea. Căpitanul le mulțumi printr-un gest, apoi zise:

— Bine, camarazi, pînă diseară sînteți liberi. În vremea asta eu voi chibzui cum putem ajunge mai bine și fără primejdie pe insulă. Ușor nu va fi, v-o spun dinainte, căci e probabil ca pirații să-și fi luat măsuri de apărare împotriva unei vizite nedorite.

Farrow se îndreptă spre cabina sa, împreună cu George, Rindow și inginerul Hagen. Acolo le zise cu gravitate:

— E lucru sigur că ne expunem unor mari primejdii chiar numai apropiindu-ne de insulă, căci nu mai încape îndoială că piraţii şi-au închis portul lor tăinuit prin cine ştie ce alte capcane. Pînă în clipa de faţă, nu ştiu încă în ce fel vom ajunge acolo. N-aş dori deloc ca „Dox"-ul să fie ameninţat să sară în aer.

— Tată, Evrika! strigă George, plin de bucurie. Avem în magazie cele trei costume de scafandru, inventate de doctorul Jellot, şi pe care am pus mîna cînd cu expediţia pentru eliberarea fiicei guvernatorului din Singapore. (Vezi broşura Nr. 18). În costumele acelea sîntem cu desăvîrşire independenţi de submarin, putem deci să facem o vizită portului misterios şi să înlăturăm eventualul baraj de mine. Cel mai bun lucru ar fi să facem asta acum, la lumina zilei.

— Hm! ideea e pe cît se poate de bună, încuviinţă căpitanul, dar mă întreb cum să procedăm. Probabil că înainte de a se lăsa întunericul va trebui să ne apropiem din nou de insulă şi anume, la răsărit de stînca în spatele căreia pare să se afle intrarea în port. Scafandrii ar trebui atunci să dea tîrcoale pe fundul mării în jurul stîncii cu pricina şi să cerceteze cu atenţie, la lumina zilei. Asta ar fi calea cea mai bună ca să ajungem nevătămaţi pe insulă. Acum să vorbesc cu Petre şi Kard, dacă sînt dispuşi s-o facă şi pe asta.

— Eu primesc cu dragă inimă, tată — zise George, — ideea e a mea. Petre şi Kard nu vor refuza, — îi cunosc eu destul de bine şi tu la fel.

Şi apoi, ei vor veghea asupra mea, atît cît le va sta în putinţă.

— Hm! nu prea m-aş fi grăbit să încuviinţez planul acesta, dacă m-aş fi gîndit că vei ţine şi tu să porneşti în expediţie, zise Farrow. Ei, dar n-am încotro, ideea e a ta, cum bine ai spus, şi ai tot dreptul să iei parte la îndeplinirea ei. Aşa. Cheamă-i acum pe Petre şi Kard să discutăm amănunţit cum putem face treaba mai bine; căci va trebui să ne daţi un semnal că totul e în ordine, după ce veţi fi înlăturat barajul.

George aleargă să-i cheme pe cei doi uriaşi în cabina tatălui său. Farrow le aduse la cunoştinţă planul tînărului şi, după ce primi aprobarea lor, zise:

— M-am gîndit să ne apropiem de vas pînă la peretele stîncii care înaintează în apă. Cred că marea va fi acolo destul de adîncă pentru voi. Ne vom ridica la suprafaţă numai atît, cît să puteţi voi ieşi din turn ca să vă daţi drumul la fund. Am hotărît apoi ca să rămînem acolo cu vasul şi cînd veţi fi gata şi înlăturat presupusele mine, unul din voi va veni să ne dea de ştire. De îndată ce se va înnopta, vom porni, deci, în jurul insulei.

— Da, tată, e bine aşa cum spui tu! exclamă George, cu însufleţire. Eu cu Petre vom rămîne sub apă, iar Kard se va înapoia să vă dea de ştire, cînd totul va fi în regulă. Poate că eu şi cu Petre vă vom fi de folos şi în alt chip, de pildă înlăturînd santinele ce se află desigur pe puntea cora-

biei. Individului nici nu-i va trece prin gînd că ar putea să se ivească duşmani de pe fundul mării.

— În sfîrşit, veţi face şi voi cum e mai bine, zise căpitanul. Feriţi-vă însă de rechini, căci ăştia se cam ţin printre insule. Hagen va trebui să încerce să construiască o armă cu ajutorul căreia să poată fi puşi pe goană şi sub apă duşmanii aceştia primejdioşi. Apoi va trebui să ne întoarcem repede pe „Insula Odihnei", căci el mi-a spus că are gata planurile pentru o cameră, prin care să fie cu putinţă să părăsim submarinul şi sub apă. Atunci ne vom putea îngădui „excursii" şi mai interesante.

III. ÎN MARE PRIMEJDIE

Cu un ceas înainte de a se întuneca, submarinul porni spre insulă. Numai vîrful periscopului era ridicat la suprafaţă. George, Petre, Kard stăteau gata pregătiţi în costumele lor de scafandru.

Pompele lucrau încetişor, pentru a da afară din tancuri numai atîta apă cîtă era nevoie să înalţe turnul deasupra mării. Firesc că Farrow examinase cu atenţie coasta prin periscop, dar nu observase nimic suspect. Acum vasul se înălţase îndeajuns şi chepengul putu să fie deschis.

Petre se căţără cel dintîi, sări peste marginea turnului şi se lăsă pe punte. Păşi repede spre pa-

rapet, de care erau fixate trei funii lungi. Uriașul se lăsă încetișor în apă, care nu avea în locul acesta decît o adîncime de vreo doisprezece metri. Așteptă apoi pînă sosiră cei doi tovarăși, ceea ce se întîmplă curînd de tot. Puteau vedea bine în jurul lor, căci apa era atît de limpede încît lumina zilei pătrundea nestingherită. Pînă la capătul stîncii pe care trebuiau s-o ocolească erau cel mult șase metri.

Petre porni înainte, urmat de George și Kard, care încheia grupul. Pe partea de apus primejdia era mai mare, căci era foarte posibil ca pirații să fi pus capcane ascunse.

Aveau mare noroc că era atîta lumină cît să poată zări chiar și sîrme subțiri de tot. Pe de altă parte, însă, asta însemna și o primejdie pentru ei, căci dacă s-ar fi întîmplat să privească cineva în apă, ar fi putut vedea tot ce se petrecea acolo.

Petre se ținea lipit de peretele stîncilor. Nici o deschizătură nu se zărea — împotriva așteptărilor lor. Să nu fi fost oare nici un port pe aici?

Acum stăteau direct în fața malului; și aici era perete stîncos, dar ciudat de neted, ca și cum ar fi fost lucrat de mînă omenească. Cei trei scafandri începură să-l pipăie și avură impresia că nu e piatră ci... fier. George apucă imediat de braț pe cei doi uriași de lîngă dînsul și „morsă" cu degetele:

— Asta trebuie să fie o poartă, a cărei margine superioară e în formă de ladă și plantată cu tufe. Să urcăm sus și furișîndu-ne printre tufe să ne lăsăm jos de partea cealaltă.

Asta era singura soluție altminteri n-ar fi putut să intre în portul atît de bine închis. Deschiderea porții de fier se putea face numai de sus, în mod mecanic.

Petre se cățără și de data aceasta cel dintîi, în vreme ce Kard rămase puțin în urmă, ca să vegheze asupra lui George. Cu mare băgare de seamă scoaseră apoi și ei capetele din apă. Costumele ușoare erau în așa fel confecționate, încît puteau lesne să dea în sus sticlele din fața ochilor. Economiseau în chipul acesta și oxigenul. Își încordară auzul și constatînd că nu se aude nimic suspect, Petre ieși cu totul din apă și porni primul spre tufiș.

George îl urmă imediat, apoi veni Kard. O luară spre stînga, spre poartă de fier pe care o descoperiseră. Ajunseră curînd la marginea tufișului și, cînd scoaseră capetele văzură în fața lor un bazin larg de apă, închis spre mare prin tufe dese. În bazinul acesta plutea o corabie de culoare închisă, al cărui coș solid trăda existența unei mașini puternice.

— Minunat! exclamă Petre, în șoaptă. Cred că nu e nevoie ca submarinul să intre în bazinul acesta. E deajuns să se înalțe în dreptul porții de fier și oamenii noștri să debarce pe uscat. Așa nu e pericol să ne izbim de vreo piedică. Ce părere ai dumneata, domnule George?

— Că ai dreptate, Petre. Dacă jumătate din numărul tovarășilor noștri vor veni pe uscat, va fi deajuns; submarinul, însă, se va putea retrage,

pentru a împiedica o eventuală încercare de fugă a corabiei Jan Brike se va bucura grozav, dacă tunul său va avea de lucru.

— Ba bine că nu! încuviință Uriașul. Kard, trebuie să te înapoiezi pe sub apă la submarin și să dai de veste căpitanului, călăuzindu-l apoi încoace.

— Noi doi, însă, ne vom descotorosi de costume — zise George — și pînă se va lăsa întunericul vom mai spiona cîte ceva. Trebuie să fie pe aici pe undeva o potecă, ducînd spre ascunzătoarea banditilor. În primul rînd trebuie să aflăm unde sînt prizonierii Așadar, dragă Kard, du-te și fă cum e mai bine.

În vreme ce timonierul se îndepărta, George și Petre se ajutară unul pe altul la dezbrăcatul costumului. În cele din urmă treaba fu gata, Uriașul le ascunse sub o tufă, apoi zise încetișor:

— Domnule George, nu știu dacă e nimerit să întreprindem ceva chiar acum. Nu se poate să nu fie vreo santinelă pe aici, care se va schimba înainte de a se întuneca. Acum n-o vedem, dar cînd va fi să se schimbe, am putea observa locul unde se află.

— Hm! și eu cam tot la fel gîndesc, zise George; pe de altă parte, însă, trebuie să căutăm cît e lumină încă o potecă, pe care să putem ajunge la peștera piraților. Pe întuneric va fi aproape cu neputință, în cel mai bun caz ne va cere prea mult timp. Eu găsesc că e mai bine dacă am încerca să ajungem de partea cealaltă a porții. Hai să ne strecurăm printre tufele de deasupra.

— Nu știu ce să zic, domnule George, dar e cam primejdios ce facem. Dacă s-o afla cumva o santinelă printre tufele astea, am dat de dracu!

— Vom fi cu băgare de seamă, stăruí George. Gîndește-te însă că e mult mai bine dacă vom putea arăta apoi drumul drept căpitanului. Doar capătul potecii să-l găsim, și pentru asta mai avem timp o jumătate de ceas.

— Hm, da! mormăi Uriașul. Te rog, însă, domnule George, fii cu băgare de seamă și rămîi mereu alături de mine, ca să nu te scap din ochi. Dacă o fi să ți se întîmple ceva, cum mă mai arăt eu în fața domnului căpitan?

— Ei, lasă, Petre, nu mai fi și tu așa. Bag eu de seamă, n-avea grijă! Și acum haide, nu mai sta pe gînduri!

George porni înaintea Uriașului, spre brîul de tufe care masca atît de iscusit partea superioară a porții de fier. Oameni foarte inteligenți trebuiau să fi construit ascunzătoarea aceasta, pe care nimeni n-ar fi putut s-o bănuiască.

Cînd George ajunse în fața șirului de tufe, se lovi de o ladă de lemn, înaltă și vopsită în verde. Ridică încetișor capacul și văzu că și pereții laterali se pot da în lături. În interiorul lăzii se afla un picior de fier cu o roată mare din același material, pe care umbla un lanț, afundîndu-se în pămînt.

George își dădu imediat seama că descoperise instalația care deschidea și închidea poarta de fier. La celălalt capăt al lăzii trebuia să existe o insta-

latie la fel, după cum e cazul cu toate zăgăzurile de soiul acesta.

De la această ladă ducea o potecă îngustă, dar foarte curată, deasupra porții. De ambele părți erau plantate tufe dese, în așa fel că un om care ar fi trecut pe aici n-ar fi fost văzut nici dinspre mare, nici de pe uscat.

Chircit la pămînt, George porni înaintea lui Petre de-a lungul acestei poteci înguste. Ajunseră curînd în partea cealaltă a porții, unde dădu de o instalație asemănătoare cu cea dintîi.

Și în josul acestei cutii verzi, poteca ducea mai departe. De fapt, cu aceasta sarcina lui George ar fi fost terminată căci găsise ceea ce căuta. Dar mai avea timp, deoarece pînă să se întunece de tot mai era o jumătate de ceas. N-avea ce să strice dacă urmărea mai departe poteca. Poate izbutea să descopere și locul unde erau ținuți prizonierii, mai știi!

Fără să asculte de dojana Uriașului el păși mai departe, ferindu-se să facă cel mai mic zgomot. Tufișurile de ambele părți erau atît de dese, încît nu putea fi văzut.

Curînd, însă, ajunse la capătul brîului de tufe și în fața lui se ivi stînca pleșuvă, în care poteca se continua, în pantă. Lucrul devenea mai primejdios acum, căci ar fi putut fi zărit de sus. Tînărul se opri și șopti tovarășului său:

— Petre, se poate întîmpla ca odată cu lăsarea nopții să vină jos o santinelă sau vreun om însăr-

cînat să controleze poarta. Cel mai nimerit lucru ar fi să rămîn aici, ascunzîndu-mă sub tufe, iar tu îl vei conduce pe tata și pe ceilalți încoace. Atunci cel puțin vom ști dacă n-avem să ne temem de ceva.

— Nu, domnule George, asta nu trebuie s-o faci. Cum te-aș putea lăsa eu singur?

— Dar bine, Petre, zise tînărul, cu hotărîre, trebuie să-ți dai seama că propunerea mea e cît se poate de dreaptă. Ce mi se poate întîmpla? Sînt înarmat bine, mă ascund printre tufe și nu fac altceva decît să observ dacă vreunul din banditi vine jos. În felul acesta vă pot preveni și pe voi, apărîndu-vă de primejdie. Ar fi nechibzuit din partea mea să mă întorc acum cu tine, căci de unde știu eu că prin asta nu stric toată treaba și bieții prizonieri rămîn mai departe acolo unde sînt?

Petre se gîndi cîteva clipe și în sinea lui îi dădea dreptate. Îi veni însă o idee:

— Domnule George, zise el codindu-se, de ce n-aș rămîne eu aici și dumneata să te duci să-i întîmpini pe tovarășii?

— Nu, nu dragă Petre, nu vreau așa. Planul e al meu și e sarcina mea să-l duc la îndeplinire. Așa rămîne, mă pitulez în tufișul ăsta și nici dracul nu dă de mine. Tu te înapoiezi imediat și-i întîmpini pe tovarășii!

Fără să mai aștepte răspunsul lui Petre, el se strecură printre ramuri și pieri din ochii Uriașului. Acesta rămase cîteva clipe cu privirea ațintită la locul unde dispăruse stăpînul său, iscodi apoi cu

băgare se seamă în juru-i, se întoarse și o luă îndărăt pe potecă. Nu îi era însă la îndemînă cînd se gîndea că i s-ar putea întîmpla ceva fiului căpitanului său.

Dar cu cît mai mult chibzuia bunul Uriaș, cu atît mai mult rămînea încredințat că felul cum orînduise lucrurile George era cel mai nimerit. Întunericul se va lăsa în curînd și apoi nimeni nu l-ar mai putea descoperi pe tînăr.

*

George rămase nemișcat în ascunzătoarea sa. Printr-o spărtură mică între crengi, putea să observe drumul în pantă pe o distanță bună; n-avea, deci, să se teamă de nici o surpriză.

Totuși, cu toate că aveau ochi ageri de marinari, atît Petre cît și George nu văzuseră că atunci cînd ei ajunseră la capătul potecii stîncoase, sus printre stînci dispăru cu iuțeala fulgerului un cap omenesc. Spionul rămase însă la pîndă și-l văzu pe George strecurîndu-se printre crengi, în vreme ce Petre o luase îndărăt pe potecă.

După cîteva minute, George auzi foșnete în spatele său. Instinctiv duse mîna la revolver, deschise gura și scoase un țipăt ca să-i atragă atenția Uriașului, dar în aceea clipă o mînă îi strînse cu putere gîtul, pe cînd un pumn îl izbi ca un ciocan în tîmplă. George se simți străbătut de un fior și rămase nemișcat.

Rînjind, individul îl ridică pe umăr de parcă ar fi fost o legătură de vreascuri. Își făcu loc prin tufiș, apoi porni pe o potecă îngustă. Poteca aceasta ducea direct la o spărtură lată și înaltă din zidul de piatră și în care dispăru piratul cu George.

Un capriciu al naturii crease în stînca aceasta o plăsmuire, care părea un coș uriaș, pornind vertical în sus. Oamenii care au descoperit „coșul" acesta fuseseră foarte practici; fixaseră trepte de fier în piatră, pe care piratul se cățăra acum ca o pisică, cu George în spinare.

Coșul acesta sfîrșea într-o peșteră mărișoară, în a cărei parte de nord se aflau crăpături. Prin aceste crăpături, un om care ar fi stat la pîndă, ar fi putut observa tot ce se petrece în jos la poarta de fier. Numai locul unde se afla submarinul nu putea fi zărit de acolo.

Piratul îl trînti pe George la pămînt, se furișă apoi în una din crăpături și privi cu încordare în jos, căutînd tufișul pe unde trebuia s-o fi luat Petre, întorcîndu-se la ai săi. Totuși, părea să nu-l fi descoperit pe cel căutat, căci după cîteva minute se înapoie la George, mormăind o înjurătură.

Tînărul zăcea nemișcat. Chicotind, piratul scoase o frînghie din buzunar și-i legă lui George mîinile la spate. Făcu același lucru și cu picioarele, apoi îl duse pe marginea stîncii și-l așeză în așa fel, încît partea superioară a trupului atîrna deasupra prăpastiei. Era un truc rafinat, prin care căuta să se asigure de prizionier, chiar dacă acesta s-ar fi trezit în scurt timp; căci la cea mai mică mișcare tînărul s-ar

fi prăbuşit în adîncime, aşa că nu trebuia să încerce să se tîrască sau să taie legătura cu vreo piatră ascuţită.

Lăsîndu-l acolo piratul coborî din nou. Grija lui era acum să-l facă inofensiv pe al doilea străin, pe care-l zărise colo jos.

Cînd ieşi din crăpătura strîmtă de stîncă, o luă imediat spre dreapta şi-şi croi drum prin tufiş. Ajunse astfel pe poteca îngustă de piatră, pe care George şi Petre o observară cu atîta atenţie cu puţin înainte.

Sprinten ca o pisică el porni de-a lungul ei, ajunse pe poteca şi mai îngustă dintre tufe şi străbătu poteca de fier care închidea portul.

Cînd ajunse la a doua ladă, care ascundea cealaltă instalaţie pentru deschiderea porţii, se chirci la pămînt, cercetă cu atenţie tufele din apropiere, apoi dădu mulţumit din cap. Descoperise cîteva ramuri îndoite — pe acolo pătrunse Petre în tufiş. Se tîrî înainte, pas cu pas, ca un şarpe gata să se repeadă asupra prăzii.

* * *

George se trezi, dar nu brusc. O durere puternică în şale îl făcu să fie cu băgare de seamă; îşi aminti imediat din clipa cînd auzise foşnetele în spatele său şi fu atacat pe urmă cu iuţeala fulgerului.

Îşi dădu seama îndată că era legat de mîini şi de picioare. Dar de ce atîrna în gol cu partea supe-

rioară a trupului? Încet-încet începu să i se lămurească totul și după cîtva timp își dădu seama de situația gravă în care se afla, și de imposibilitatea de a se elibera prin propriile-i mijloace.

Începu să chibzuiască cu înfrigurare. Un spion ascuns trebuie să-l fi observat pe el și pe Petre, îl făcuse întîi inofensiv pe dînsul și probabil că acum era pe cale să-l atace pe furiș pe tovarășul său. Insula aceasta misterioasă părea să ascundă mai multe taine decît bănuia el.

Toată expediția era acum primejduită; probabil că pirații stăteau ascunși pe țărmul mării, pregătiți să facă o primire cum se cuvine tatălui său și celorlalți tovarăși.

Bietul tînăr se simți străbătut de un fior de spaimă și grozav îl mustră cugetul că dacă s-ar fi întîmplat o nenorocire, ar fi numai din vina lui. Se aruncase zadarnic în brațele primejdiei, acum se afla în puterea acestor oameni, de la care se putea aștepta la orice și camarazii săi erau expuși să cadă și ei în mîinile piraților.

Chibzui cu înfrigurare ce e de făcut, își dădu, însă, seama că nu e nici o putere de scăpare. Trebuie să aștepte acum ceea ce va urma. Să fie oare și el sortit să se pîrjolească la soare, legat de o cruce? Și tovarășii săi la fel?

Zadarnic își frămîntă creierul. Pentru prima oară de cînd se află pe submarinul tatălui său nu izbutea să găsească o ieșire dintr-o situație atît de primejdioasă.

Deodată își întrerupse șirul gîndurilor și ascultă cu încordare. Auzise glasuri care păreau să se apropie, apoi zări lumina unei lămpi de buzunar; vocile aspre răsunau lîngă el, razele lămpii căzură asupra lui și după cîteva clipe se auzi un rîs batjocoritor.

— Aha, exclamă cineva, se vede că Fredy a vînat un scatiu. Minunată afacere! Și ce frumos mi l-a așezat, sărăcuțul de el!! Cum o face o mișcare, cum se duce de-a berbeleacul! E dat dracului Fredy ăla! Dar hai să punem undeva în siguranță păsărica asta, Jack! Stimatul nostru căpitan Henry Salten trebuie să sosească în curînd și dacă va da ochi cu prizionierul, ne strică tot cheful. Îl vom răstigni și pe el, ca pe celălalt, care vroia să fugă înainte de a ne fi sosit banii de răscumpărare. Vino repede, poate aflăm de la el dacă era de față cînd individul de pe cruce a fost eliberat.

George fu înhățat cu brutalitate și cei doi pirați îl tîrîră la celălalt capăt al peșterei. Drumul ducea în jos printr-un gang săpat în stîncă, și în cele din urmă ajunseră într-o încăpere care avea într-unul din pereți cîteva uși de lemn. Încăperea primea lumină printr-o crăpătură largă și astfel văzu George că ușile erau prevăzute cu zăvoare trainice. La patru din aceste uși zăvoarele erau trase și tînărului îi dădu îndată în gînd că înăuntrul lor s-ar putea afla tovarășii nenorocitului crucificat de pirați. În felul acesta s-ar fi dezlegat taina, — numai că sub altă formă de cum își închipuise el.

IV. — DIN RĂU ÎN MAI RĂU

Cei doi piraţi îl tîrîră pe George într-o cameră goală, lungă de doi metri şi lată de unul şi jumătate. Îl trîntîră la pămînt, încuiară uşa după ei, apoi aprinseră lămpile de buzunar.

— Aşa, drăguţule, zise individul cu glasul fioros, — acum ne vei face plăcere să ne povesteşti cum ai ajuns aici şi ce anume cauţi la noi. Dar repede şi degrabă, cum s-ar zice, altfel îţi tai limbuţa!

Cu un rîs sinistru scoase un cuţit mare şi-l arătă lui George. Tînărul îşi dădu seama că nu s-ar fi aşteptat la blîndeţe din partea acestui om. Trebuie, deci, să vorbească imediat, dar chiar în aceste clipe de primejdie supremă, George nu se gîndea nici pe departe să-şi trădeze tatăl şi tovarăşii. Trebuia să joace puţin teatru, pentru a cîştiga timp de gîndit.

— O, Dumnezeule, stimate domn, începu el, cu o voce plîngăreaţă, — eu... eu n-am făcut nici o crimă. Vro... vroiam să caut ceva de mîncare pe insula asta şi un izvor cu apă, căci mi-e o sete grozavă. O, Dumnezeule, ce aveţi cu mine?

Piratul izbucni în rîs apoi strigă:

— Ce am cu tine, vei vedea mai tîrziu, tinere, acum, însă, dă-i drumul repede cu vorba, altminteri...

Nu-şi sfîrşi fraza, însă făcu un gest ameninţător cu cuţitul. George scoase un ţipăt uşor, prefăcîndu-se speriat de moarte, bîlbîi cîteva cuvinte, în

care amesteca mereu cuvîntul „îndurare!" și în timpul acesta inventase o poveste, căreia îi dădu drumul:

— Domnilor, am fugit de pe corabia noastră „Barracunda" care face drumul de la Sidney la Singapore. N-am putut îndura tratamentul rău la care eram supus. În noaptea trecută am desprins o barcă și am pornit în larg. Toată ziua tremuram de frică să nu dea de mine șeful de echipaj și am răsuflat ușurat cînd am izbutit să mă ascund în tufișurile de pe aici. O, Doamne, și acum vă purtați și dumneavoastră rău cu mine!

— Hoho, tinere — rîse piratul — mai bine rămîneai pe vasul tău, căci aici va fi și mai rău de tine. Dar ia spune-mi acum, unde ți-ai lăsat barca? Ia vezi, dacă m-ai mințit cumva, îți trag pielea peste urechi, așa să știi!

— A fost o bărcuță ușoară — răspunse George — și am ascuns-o în tufe, pe coasta de nord. Mă gîndeam să plec din nou mîine dimineață.

— Așa se va și întîmpla tinere — rîse din nou piratul — te voi conduce chiar eu în persoană, dacă nu te superi. Ei, acum mă duc să văd dată chestia cu barca e în regulă. Vai de tine dacă nu va fi așa cum ai spus.

Însoțitorul său îi zise încetișor:

— Mac, asta n-o poți face acum, căci căpitanul va căuta să afle imediat cu ce gînduri umbli pe acolo. Știi bine doar că nu prea mai are încredere în tine de cînd ai făcut boroboața aia cu crucea. Fredy e

pe drum, el va aranja totul cum trebuie, la ce să ne mai obosim și noi! Vino sus, băiatul stă bine aici!

— Ai dreptate, Jack, mormăi piratul. Așadar, tinere, nu cumva să-ți dea în gînd să strigi. Tot nu te aude nimeni, și dacă o vei face, te-ai dus pe copcă.

Piraţii părăsiră încăperea și traseră zăvorul pe dinafară. Cîteva clipe George ascultă cu încordare și cînd nu mai auzi nici un zgomot, începu să se zvîrcolească pe pămîntul celulei sale. În curînd se izbi de unul din pereți, izbuti să-l atingă cu mîinile legate, și constată cu mare bucurie că acesta era zgrunțuros și avea ieșituri pe alocuri. Trebuia să izbutească să-și roadă frînghiile de una din aceste ieșituri.

Se puse imediat pe lucru, fără să se sinchisească că-și zdrelea pielea; trebuia să se grăbească, deoarece se putea ca cei doi piraţi să se înapoieze din clipă în clipă.

După cîteva minute simți spre marea lui bucurie că frînghia se rupse. Avea acum mîinile libere; se odihni puțin, apoi scoase cuțitul și-și tăie legăturile de la picioare.

Fredy ăla, care-l atacase pe furiș, fusese cam ușuratec sau poate se grăbise, căci îi lăsase armele.

Acum, cei doi pirați n-aveau decît să se întoarcă; în clipa cînd vor deschide ușa vor vedea ei cît de bine știe să tragă George Farrow.

Nu prea avea însă poftă să aștepte aici, cine știe cît, trebuia să iasă, să-i prevină pe tovarășii, dacă mai era vreme. Dacă Fredy izbutise să pună mînă și pe Petre, atunci tatăl său și ceilalți camarazi erau amenințați de o mare primejdie.

George scoase cuțitul și încercă cu el tăria lemnului din care era făcută ușa. Cu bucurie constată că lemnul era moale și că putea să-l găurească lesne.

Cînd pirații îl aduseseră aici, el își întipărise bine în minte unde se aflau cele două zăvoare și începu acum să lucreze cu cuțitul în locurile respective. Voia să scoată cu totul zăvoarele, apoi să alerge pe gangul îngust; poate ajungea încă la timp ca să-și salveze tovarășii.

Lucra ca un disperat, dar din păcate uită de orice precauție. Altminteri ar fi auzit pașii ușori care se apropiau de carcera sa.

Apucase să scoată unul din zăvoare și începu să lucreze la celălalt. Cînd fu aproape gata... ușa fu deschisă brusc. George auzi un hohot sinistru, pe care-l cunoștea prea bine, apoi, înainte de a putea scoate

revolverul, se pomeni izbit la tîmplă și se rostogoli la pămînt. Mai auzi ca din depărtare rîsul sinistru, apoi își pierdu cunoștința.

*

Cînd se trezi, simți o apăsare grozavă deasupra capului. Memoria începu să-i revină încetul cu încetul și scînci de durere, căci mîinile și picioarele îi erau atît de strîns legate, încît nu putea face nici o mișcare. În gură îi viriseră un căluș, care de abia îl lăsa să respire.

Simți însă aerul proaspăt al nopții. Pirații au fost prevăzători de data aceasta. Probabil că se temeau să nu-l descopere căpitanul lor pe prizonier, astfel că l-au tîrît sub cerul liber.

George încercă să se zvîrcolească, renunță însă repede la gîndul acesta, dîndu-și seama că zăcea printre mărăcini. Stătea mai prost, deci, ca în carcera din care aproape că ar fi izbutit să fugă. Nu-i era îngăduită nici o mișcare, căci i s-ar fi înfipt în carne ghimpii tari ca oțelul.

Deodată, tresări ca electrizat. Auzise împușcături care răsunau în depărtare și înăbușit.

George bănui îndată că tovarășii săi se luptau acum cu pirații, dar nu știa dacă debarcaseră cu

bine și ajunseseră la ascunzătoare, sau au fost luați în primire de la început.

Încercă să-și rupă legăturile, trebui însă să-și dea repede seama că ar fi fost cu neputință să se elibereze prin propriile-i puteri.

Frica începu să pună stăpînire pe el. Dacă marinarii vor izbuti să împuște, în lupta care se încinsese, pe toți piratii, chiar și pe cei doi care-l atacaseră pe el? Cum vor da de dînsul atunci? Să-i fie oare sortit să moară încetul cu încetul în locul acesta ascuns, în vreme ce tatăl său, Sanja și ceilalți tovarăși ar trece la un pas de dînsul, fără să bănuiască măcar situația grozavă în care se afla?

Căută să-și îndepărteze gîndul acesta și-și încordă auzul. Împușcăturile nu mai erau atît de numeroase și acum i se părea că recunoaște detunături de carabine. Tovarășii înaintau victorioși, probabil, și o bucurie sălbatică îl copleși.

Acum bănuia și unde se află. Cei doi pirați, Jack și Mac — ultimul era probabil Mac O'Connor, pe care răstignitul îl blestemase în ultima clipă a vietii sale — l-au tîrît pe coasta de sud a insulei, unde se afla barca cu motor în care căpetenia piraților mersese la insula cu crucea.

Cu această barcă urma deci să fie dus și el pe

insula cu pricina, unde îi era hărăzită aceeași soartă ca a nenorocitului european.

Împușcăturile se auzeau acum rar de tot. Enervarea lui George atinsese culmea. Ce se va întîmpla? Au învins tovarășii săi pe toată linia, sau cei doi piraţi fioroși au izbutit să scape și se aflau acum în drum spre el?

George tresări speriat. Auzise un zgomot ușor în apropiere. Să fie oare un șarpe veninos? Insulele astea de la Tropice mișună de ei. Dacă rămînea însă liniștit și nemișcat, nu i se putea întîmpla nimic.

Zgomotul se apropia din ce în ce. Nu putea fi șarpe, de asta era încredinţat acum. Tot mai tare foșnea frunzișul, apoi George auzi un geamăt slab. Un glas răsună lîngă el:

— Jack, glontele mi-a smuls o bucată de carne de la piept. Cred însă că voi scăpa cu bine, căci n-a pătruns în trup. Dar băiatul ăla din mărăciniș mi-o va plăti cu vîrf și îndesat. Ne-a mințit, blestematul! Dacă nu l-am fi surprins la vreme cînd încerca să se elibereze, ne dobora cu siguranţă. Vino repede să-i facem de petrecanie!

— Mac, asta n-o vom putea face acum, răspunse tovarășul său. Cei ce ne-au atacat îl vor căuta pe omul lor aici. Aș pune rămășag că pe coasta de nord se află o corabie, care desigur că are și un reflector

la bord. Dacă le-o da în gînd să lumineze marea, au dat de noi imediat. Părerea mea e că mai bine am face să aşteptăm în liniște aici și să plecăm de abia cu puțin înainte de a se lumina de ziuă. Vom porni atunci spre insulă, îl legăm de cruce și ne vedem de drum. Îl vor căuta toată ziua de mîine, dar nu-i va da în gînd nimănui că se prăjește la soare. Poimîine va fi prea tîrziu dacă-l vor găsi într-adevăr, iar noi vom fi departe.

— Hm! n-ai grăit rău, mormăi Mac. Să-l lăsăm deci peste noapte aici, e destul de moale culcușul. Haidem acum la barcă! Dacă sînt pe urmele noastre, o ștergem. Pe băiat tot nu-l găsesc ei, așa ori așa, tot pierdut e.

George auzi că cei doi piraţi se îndepărtaseră. Așadar, îi rămînea timp pînă în zori, pînă atunci tovarășii trebuiau să dea de el, altfel era într-adevăr pierdut.

Știa însă prea bine că putea avea încredere în ei, că vor porni în căutarea lui cu toată înverșunarea. Mai întîi vor cerceta, desigur, interiorul ștîncii, și asta i-ar face să piardă timp. Vor începe pe urmă cu tufișurile, luminînd cu atenție pe fiecare în parte și cine știe cît va trece pînă să ajungă la el.

Clipele se scurgeau încet și bietul George suferea cumplit, atît sufletește cît și trupește, căci ghimpii îi intrau din ce în ce mai adînc în carne.

Deodată se simți ca electrizat, auzind din depărtare strigătele marinarilor. Începuseră, desigur, să cerceteze tufișurile și nu va trece mult poate pînă să dea de el. Tatăl său știa doar că pe coasta de sud se afla barca cu motor și asta îl va îndemna să caute imediat acolo.

Dar clipele se scurgeau iarăși nesfîrșite. Glasurile camarazilor, care se înțelegeau între ei prin strigăte, se auzeau cînd aproape, cînd departe. Probabil că cercetau insula în cerc din ce în ce mai larg și în felul acesta puteau trece ceasuri pînă să dea de locul unde zăcea el.

Și cît mai era pînă la ziuă?

O descurajare cumplită puse stăpînire pe el. Pe bună dreptate bănuise Kard că-l va vedea legat de cruce. Ce soartă grozavă îl aștepta!

Un leșin îl cuprinse și cînd se trezi auzi din nou în apropiere glasurile tatălui său și ale credinciosului lor Petre. Oh! un singur strigăt să fi putut scoate!

Cele două glasuri se pierdură în depărtare, spre răsărit. Apoi George auzi din nou foșnetul caracteristic, care-i anunța apropierea piraților. După cîteva clipe se simți apucat de picioare și tîrît în tufiș.

Simțea dureri cumplite în spate din pricina ghimpilor care îi sfîșiau carnea. Pe urmă fu apucat și de brațe și ridicat. Cu pași repezi înaintau cei doi pirați, aerul devenea din ce în ce mai răcoros, George simțea suflarea mării și după cîteva clipe fu zvîrlit în barca ascunsă într-un golf îngust. Cei doi pirați o împinseră afară dintre tufe, apoi vîsliră încetișor spre larg.

Din ce în ce mai mult se îndepărta barca de insulă, îndreptîndu-se spre crucea unde îl aștepta pe bietul George moartea. În sufletul lui se stinse aproape și ultima licărire de nădejde.

Mac O'Connor părea să ghicească ce se petrece în inima tînărului, căci izbucni în rîs:

— Așa, băiatule, acum ți-a sunat ceasul din urmă. Mîine pe vremea asta, vei fi trecut hopul! Ți se cuvine pedeapsa asta, băiete, căci ne-ai mințit și ne-ai trimis în spinare pe oamenii tăi. Trebuia să te gîndești de la început că n-o să ți se ierte gluma asta. Dă-i drumul, Jack, peste o jumătate de ceas se face ziuă și pînă atunci trebuie să fim gata cu treaba noastră.

Cei doi pirați începură să vîslească de zor. Se îndepărtaseră atît de mult de insulă, încît loviturile de lopeți nu mai puteau fi auzite.

George era mai mult mort decît viu. Peste o jumătate de ceas soarele va începe să-i ardă trupul, pînă ce, în cele din urmă, își va pierde mințile.

Cu durere nespusă se gîndi la bunul său tată, la Sanja, la camarazii lui credincioși. Ce se va întîmpla cu Petre, cînd va afla că iubitul său stăpîn a pierit în chip atît de grozav? Îi va urmări pe cei doi pirați pînă la capătul lumii și-l va răzbuna.

Gîndul acesta îl liniști puțin. Deodată, auzi glasul lui O'Connor:

— Așa, tinere, am sosit la destinație. Cred că ți-ai făcut testamentul. Dă-i drumul Jack, să umblăm repede căci nu mai e mult pînă la ziuă.

George fu ridicat pe mîini, apoi simți între brațele-i legate capătul de sus al crucii. Pirații nu-și mai dădură osteneala să-i scoată legăturile, probabil ca să nu piardă timp, ci-i trecuseră funiile pe după brațele crucii. Dar picioarele i le mai legară pe deasupra, „ca să fie mai bine", după cum zise, rîzînd, Mac O'Connor.

George fu năpădit de o spaimă grozavă. Cum va putea îndura această tortură?

Zorile se iviră brusc. La douăzeci de metri de el se legăna pe apă barca în care ședeau pirații și se uitau la el rîzînd.

— Îți doresc noroc, tinere, îi strigă Mac O'Connor. Cine te-a pus să-ți vîri nasul unde nu-ți fierbe oala! Nu degeaba sîntem numiți „piraţii crucii". Nu va trece mult și-mi voi reface banda și atunci vom arăta lumii ce înseamnă piraţi. Rămîi sănătos, flăcăule!

Rizind cu cruzime, piratul apucă lopeţile în mînă.

V. — SFÎRȘITUL PIRAȚILOR

Uriașul nostru era foarte îngrijorat. În silă se strecură printre tufe, pînă zări din nou lada vopsită în verde, în care se afla mecanismul pentru deschiderea porţii de fier.

Se gindea tocmai dacă să se aventureze mai departe, cînd deodată tresări speriat. În faţa lui zări un om care se apropia fără zgomot. Lat în umeri și îndesat la trup, omul arăta foarte puternic, așa că Petre își dădu imediat seama că avea de a face cu un dușman foarte primejdios.

O îngrijorare grozavă îl cuprinse pentru soarta lui George. Dacă omul acesta dădea peste iubitul

său stăpîn, se întîmpla o nenorocire. Dar nici situația lui nu prea era bună, căci va avea mult de furcă să-l învingă pe vrăjmaș.

În primul rînd trebuia să nu facă zgomot, ca să nu atragă atenția celorlalți pirați.

Banditul se apleca acum de tot și după ce examină împrejurările, se pregătea să se tîrască pînă la locul unde se afla Petre.

Acesta își zicea că acum e acum. Cu băgare de seamă își înălță puțin trupul, scoase revolverul și-l ținu de țeavă. Capul piratului era numai la o jumătate de metru depărtare, dar Petre tot mai întîrzia cu lovitura. Voia să fie sigur că nu va da greș.

Vrăjmașul ridică puțin capul și în aceeași clipă Petre izbi cu sete. Nimerit în tîmplă, banditul se zvîrcoli cîteva clipe, apoi rămase nemișcat.

Uriașul răsuflă ușurat. Apucă repede trupul neînsuflețit și-l tîrî în tufiș, tot mai adînc, apoi scoase din buzunar un ghem de sfoară groasă și-l legă cum numai el știa să lege. Îi mai vîrî și un căluș în gură, — rupt chiar din haina piratului, — pe care-l legă zdravăn la ceafă cu o sfoară. Dacă se trezea, n-ar fi izbutit să împingă afară cu limba călușul, ca să strige după ajutor.

Petre începu să chibzuiască ce e de făcut. Noaptea trebuia să se lase din clipă în clipă și atunci

n-ar mai fi putut să umble în căutarea lui George. Se strecură deci printre tufe și ajungînd pe țărmul mării privi cu încordare spre stînca unde trebuia să se ivească submarinul.

Așteptă vreo trei minute și deodată noaptea se lăsă brusc, ca la Tropice.

Nu trecu mult și auzi un zgomot caracteristic venind dinspre apă; în clipa aceea știa că submarinul e aproape.

Aprinzînd lampa de buzunar și acoperind lumina cu degetele, dădu semnale scurte ca să arate vasului drumul. Aproape îndată turnul „Dox"-ului se ivi din apă, în fața lui.

— George, Petre! șopti căpitanul.

— Aici! răspunse uriașul. — George a luat-o înainte!

Marinarii săriră cu îndeminare pe uscat. Căpitanul se luă după Uriaș care se retrăsese înapoi în tufiș, și-l întrebă:

— Petre, de ce l-ai lăsat pe George să plece de lîngă tine?

— Domnule căpitan, nu l-am putut opri, răspunse credinciosul servitor, cu obidă. Am înaintat împreună ca să vedem dacă nu se simte vreun spion, și domnul George a rămas la capătul potecii, care duce sus pe stînci. Zicea că vrea să observe dacă nu

cumva vine vreo santinelă cînd s-o lăsa noaptea. S-a pitulat, însă într-un desiș. Mă tem numai să nu-l găsim legat acolo, căci cred că ne-au zărit. Am fost și eu atacat de un individ puternic, care zace acum legat și cu căluș în gură, aici, pe aproape.

— Hm! nu prea-mi place ce s-a întîmplat, dar nu vă pot face imputări, zise căpitanul. A fost frumos din partea voastră că ați ținut să ne ocrotiți sosirea. Acum, însă, s-o pornim înainte, mă îngrijorează soarta băiatului. Să sperăm că piratul care te-a atacat și pe tine nu l-a tîrît în închisoarea din stîncă, alături de ceilalți prizonieri. În cazul acesta, ne-am izbi de multe greutăți încercînd să-l eliberăm, și poate că s-or folosi de el ca ostatec.

— Rindow, se adresă căpitanul primului ofițer — tovarășii să se țină unul de altul!

— Haide, Petre călăuzește-ne la poteca de care vorbeai.

Petre porni înainte printre tufe și în curînd ajunseră cu toții la poteca îngustă care ducea peste poarta de fier a portului. Trecură poteca, pe urmă Petre se opri în dreptul tufișului în care se ascunsese George.

— Îl scot repede afară, domnule căpitan, rosti uriașul.

Dar un simțământ de îngrijorare îl cuprinse și nu mai avea deloc siguranța că-l va găsi pe tînăr acolo unde-l lăsase. Și într-adevăr, zadarnic pipăi în jurul său, cînd ajunse în tufiș.

Aprinse lampa de buzunar și văzu urmele pe care le lăsase George cînd se zvîrcolise să scape. Mai văzu însă că ramurile tufișului învecinat erau îndoite și presupunînd că piratul îl tîrîse pe George ceva mai adînc, își făcu și el loc printre ramuri și se opri pe cărarea îngustă ce ducea la „coșul" de stîncă.

Chiar dacă George dispăruse, descoperirea aceasta era, totuși, de mare însemnătate. El se înapoie imediat la căpitan și-i spuse ceea ce descoperise.

Farrow luase cu el douăzeci de oameni, pe care îi împărți imediat. Rindow trebuia să meargă cu zece oameni pe poteca în pantă pe care o descoperise Petre și pe care fusese, desigur, tîrît George.

Farrow îl dădu pe Urias la o parte și păși el în frunte. Mergea destul de repede, căci pămîntul era moale și înăbușea zgomotul pașilor.

Grija pentru copilul său îl făcea să nu aibă astîmpăr. Se îngrozea gîndindu-se la soarta ce l-ar putea aștepta în mîinile acestor oameni fioroși.

Pe întuneric ajunse la „coșul" înalt. Auzi glasuri nelămurite deasupra lui și pipăind pereții simți sub degete treptele de fier.

Şopti lui Petre să comunice camarazilor descoperirea făcută, apoi începu să urce. Glasurile se auzeau tot mai lămurit şi deodată Farrow ascultă cu încordare:

— Mac O'Connor, unde ai fost cu Jack? se auzi un glas. V-aţi dus cumva la prizonierii de jos, ca să puneţi la cale vreo nouă năzbîtie? Vrei poate să-l legi pe cruce pe prizonierul care a încercat azi să fugă, după cum ai făcut cu celălalt nenorocit, în timpul lipsei mele? Mac, ia seama! Unde-i Fredy? De ce şi-a părăsit postul?

— Nu ştiu, căpitane Salten, răspunse un glas răguşit. Probabil că a văzut ceva suspect şi s-a dat jos.

— Hm! aprindeţi focul, vreau să-l întîmpin aici cînd s-o întoarce. Cheamă-i şi pe ceilalţi oameni, am să vă spun ceva important. Repede, însă!

În vreme ce asculta discuţia asta, Farrow continua să urce. Ajunse în vîrful „coşului", şi-şi făcu vînt deasupra. În clipa aceea scăpără o lumină în faţa lui, el scoase repede revolverul, un glonte îi şuieră deasupra capului, şi-n acelaşi timp trase şi el.

Un ţipăt ascuţit răsună, lumina se stinse, Farrow făcu cîţiva paşi şi-l auzi pe Mac O'Connor răcnind:

— Trădare! Căpitanul ne-a trădat!

Glasul tăios al căpitanului piraților răcni și el: „Opriți".

Focuri de armă fulgerară dar nu atinseră pe nimeni. Prin împușcăturile acestea, însă, Salten se dăduse singur de gol.

Petre sărise imediat în urma căpitanului pe marginea peretelui de stîncă, în aceeași clipă trase un glonte, se auzi un țipăt și o bufnitură, ceea ce dovedea că nu greșise ținta.

Farrow făcu imediat lumină. O făptură zăcea întinsă la pămînt; era căpitanul piraților, pe care glonțul lui Petre îl lovise de moarte. Ceilalți doi bandiți dispăruseră.

De pe poteca din stîncă se auziră glasuri, apoi Rindow strigă îngrijorat:

— Domnule căpitan!

— Aicea sînt, vino și dumneata, dragă Rindow! răspunse Farrow. Trebuie să lucrăm repede, George al nostru e în mare primejdie. Pe unul din bandiți l-am rănit și probabil că-și va descărca mînia asupra lui George. Scoateți lămpile, băieți, să cercetăm totul cu atenție! Sînt mai multe ganguri pe aici, va trebui deci să ne împărțim.

Cei zece marinari care veniseră cu el se cățărară ca pisicile.

În același timp sosi și Rindow cu oamenii săi printr-o crăpătură din stîncă.

Toate lămpile fură aprinse și luminară peștera ca ziua.

Descoperiră trei deschizături și Farrow își împărți oamenii în tot atîtea grupe; cu una din ele coborî el gangul din stînga, Rindow o luă pe cel din mijloc, Petre prin deschizătura din dreapta.

— Fiți fără milă! strigă Farrow tovarășilor săi. Am văzut doar de ce sînt în stare piratii aceștia. Cine nu se predă imediat, e împușcat!

Farrow alese la întîmplare gangul care ducea în jos la celulele în care erau închiși prizonierii.

Dacă ar fi venit cu cîteva minute înainte, i-ar fi surprins pe Mac și Jack tocmai cînd îl tîrau de acolo pe George.

Acum, nu găsi decît o ușă deschisă, cu unul din zăvoare tăiat pe dinăuntru. Intră repede în celulă, în vreme ce oamenii săi deschideau celelalte uși.

Căpitanul văzu frînghiile rupte și imediat își dădu seama că George fusese aici, ba în ușă era înfipt încă pumnalul său.

Farrow avu acum o imagine lămurită a celor întîmplate. Cu tristețe în suflet își zise că în vreme ce el cu oamenii lui cercetau peștera de sus, cei doi piraţi dispăruseră cu George. Dar încotro?

Cînd ieşi din celulă, căpitanul văzu patru făpturi jalnice — prizonierii piraţilor — şi după cum află mai tîrziu, erau negustori bogaţi, pe care banditii mărilor îi răpiseră de pe vapoare sau din porturi, pentru a stoarce bani de la familiile lor.

Căpitanul n-avea acum timp pentru ei, trebuia să-l caute pe George, care încăpuse pe mîinile acestor sălbatici.

La lumina lămpilor de buzunar, cercetă peştera, dar fără nici un rezultat.

— Băieţi, trebuie să căutăm ieşirea secretă, zise căpitanul, nu se poate să nu fie pe aici vreo deschizătură ascunsă.

Se întoarse apoi spre prizonieri, care nu mai conteneau să-i mulţumească, în cuvinte călduroase:

— Domnilor, pentru asta avem timp. Fiul meu a încăput pe mîna piraţilor şi după ce-l vom elibera, vom sta de vorbă cît veţi pofti. Aţi observat cumva pe aici vreo ieşire secretă?

Un bărbat tînăr, cu figura inteligentă, răspunse:

— Da, domnule căpitan, cred că v-aş putea da o indicaţie. Eu zăceam în celula de colo, cea din dreapta mea n-a fost ocupată niciodată, dar adesea am auzit glasuri şi paşi într-însa. Poate că daţi acolo de vreo ieşire secretă.

Ușa acestei celule nu fusese încă deschisă, deoarece zăvoarele nu erau trase. Farrow o deschise acum, plimbă lumina lămpii prin ea și strigă îndată, vesel:

— Da, domnule, ai avut dreptate, îți mulțumesc. Aici sînt pete proaspete de sînge, probabil de la piratul pe care l-am rănit colo sus.

Ah! în fund peretele de stîncă are o înfățișare cu totul suspectă, desigur că e de fier și nu de piatră.

Farrow examină cu atenție peretele și descoperi cam la înălțimea capului o pată de sînge. Pata aceasta se afla pe un fel de ridicătură a peretelui. Căpitanul apăsă cu putere și. o ușiță mică de fier se dădu în lături.

Urmat de oamenii săi, Farrow intră într-un gang scund și îngust. Înaintea lor detunară deodată împușcături.

Gangul făcea o cotitură și marinarii zăriră în fața lor vreo treizeci de pirați care stăteau grămadă și trăgeau în dreapta și-n stînga.

Rindow și Petre soseau probabil acolo cu oamenii lor Ca să-i cruțe pe bandiți, ar fi însemnat să se sinucidă. Pe de altă parte, Farrow nu voia să riște în zadar viața camarazilor săi.

Se retrase în vîrful picioarelor, urmat de ceilalți. Se împrăștiară repede de-a lungul peretelui peșterii,

apoi căpitanul ridică cele două revolvere şi în clipa următoare gloanţele loveau în grămada piraţilor.

Nu trecu mult şi cea mai mare parte din banditi zăceau la pământ, cei rămaşi nevătămaţi fură încolţiţi din trei părţi, căci Rindow şi Petre, care din cauza focului viu al piraţilor nu putuseră ieşi din ganguri, interveniră şi ei acum în luptă.

Numai vreo opt piraţi izbutiră să scape cu fuga, făcîndu-se nevăzuţi în fundul peşterii. Farrow se luă după ei cu oamenii săi.

În fundul peşterii se aflau, de asemenea trei ganguri. Căpitanul formă din nou trei echipe, care intrară fiecare în cîte unul.

De data aceasta Farrow n-avu noroc. Tunelul îngust pe care-l alesese începu deodată să coboare în pantă repede.

Un glonţ trecu deasupra capetelor lor, Farrow răspunse cu iuţeala fulgerului şi în aceeaşi clipă auzi ţipătul de moarte al unui pirat.

Porniră înainte şi ajunseră... la deschizătura în formă de cruce, care se putea vedea de pe mare, pe partea de sus a stîncii.

Căpitanul chibzui clipă, apoi zise însoţitorilor săi:

— N-are nici un rost să ne mai întoarcem pe unde am venit, găsim noi şi aici o poteca ce duce în vale.

Luați-o înainte și luminați marginea intrării, cu lămpile voastre de buzunar.

În lumina lanternelor descoperiră imediat o potecă bătătorită, care cobora în pantă repede.

Farrow porni cu băgare de seamă. Ceilalți stinseră lămpile lor, numai el o avea aprinsă pe a lui, ținînd-o în mîna stîngă, departe de corp.

Mica trupă ajunsese jos, cînd se auzi din dreapta șuieratul unui glonț. Marinarul care mergea în spatele căpitanului mormăi o înjurătură, și imediat detunară cinci sau șase împușcături. Dușmanul fusese cam neprevăzător că țintise asupra lanternei lui Farrow. Un răcnet înfiorător se auzi de jos, apoi se făcu tăcere.

Marinarii formau un lanț, ținîndu-se aproape unul de altul. Porniră încetișor printre tufe, desfăcură crengile și luminară fiecare centimetru de teren.

Farrow așteptă cu oamenii săi, pînă ce sosi Rindow. Lanțul se lungi în felul acesta și tovarășii o luară la pas, printre tufele dese.

Trecuse de miezul nopții și mai aveau încă mult de cercetat; pînă dimineață nu era rost să sfîrșească.

Petre cu oamenii săi se alipiseră și ei de lanț. Uriașul mergea alături de Kard și amîndoi căutau cu înfrigurare. După ce înconjurară astfel jumătate de

insulă şi se aflau în partea de nord, timonierul se adresă Uriaşului:

— Petre, dar dacă ăia nici n-or mai fi pe insulă? Se prea poate să-l fi dus undeva cu barca pe domnul George al nostru. Nu ştiu de ce, Petre, dar nu pot scăpa de gindul că-l văd pe domnul George legat de cruce. Ce-ar fi să vorbim cu domnul căpitan, să mergem cu submarinul pe insula de colo?

— Tiii, de ce nu m-am gîndit la asta! exclamă Petre. Şi cred că nici domnul căpitan nu s-a gîndit. Firește, să vorbim îndată cu el.

Cei doi uriaşi işi croiră repede un drum printre tufe şi ajunseră la căpitan. Kard repetă bănuiala lui şi-l rugă să-i dea voie să plece cu submarinul, împreună cu Petre, spre insula îndepărtată.

— Hm! Se poate să ai dreptate, dragă Kard, răspunse Farrow, îngîndurat. Da, firește, vă dau voie să plecaţi. Dar fiţi cu băgare de seamă şi nu vă apropiaţi prea mult!

— Să n-aveţi grijă, domnule căpitan! zise Kard, vesel. Să-l vestesc pe domnul locotenent Brun?

— Da, spune-i să pornească încet spre insulă, în aşa fel încît să fie acolo cînd se vor ivi zorile.

Petre şi Kard ajunseră repede la submarin. Mai erau două ceasuri pînă la ziuă, în care timp trebuiau să ajungă la insulă.

Brun rămase cam surprins cînd auzi dispoziția aceasta a căpitanului. Atunci interveni însă Jan Brike, care se afla pe punte, lîngă turn:

— Domnule locotenent, să pornim repede, însă cu băgare de seamă! Ne vom pune la pîndă ceva mai la nord de insulă. Inima îmi spune că tunul meu va mai avea de lucru pe ziua de azi.

Brun dădu comenzile trebuincioase și submarinul porni spre insula unde-l găsiseră pe europeanul răstignit. Cu vreo jumătate de oră înainte de a se lumina de ziuă, ajunseră pe coasta de nord, unde vasul opri, exact în fața locului unde se înălța crucea din apă.

Toți așteptau cu înfrigurare. Numai Jan Brike era liniștit. Tunul său era pus la punct, țeava îndreptată spre insulă și nu aștepta decît momentul să tragă.

Zorile se iviră. Ca o minge uriașă de foc soarele apăru la orizont și în lumina lui orbitoare. zăriră o făptură omenească răstignită pe cruce.

Mac O'Connor descoperise imediat submarinul. Scrișnind de furie neputincioasă, trase revolverul și se pregătea să-l împuște pe George, dar în aceeași clipă tunul lui Brike își făcu datoria.

O coloană înaltă de foc și fum se ridică pe locul unde se aflase barca cu cei doi bandiți.

Trupurile sfîrtecate ale acestora zburară în aer și cînd coloana de foc și fum se împrăștie, nu se mai vedea nici urmă de barcă și pirați.

O barcă de aluminiu fu lăsată repede pe apă și George fu adus pe submarin.

Piraţii crucii erau nimiciți cu desăvîrșire. Farrow îi debarcă pe prizonieri în portul cel mai apropiat.

SFÎRȘITUL VOLUMULUI
PIRAȚII CRUCII

Aventurile extraordinar de primejdioase și pline de peripeții pe care le întîmpină vîtejii noștri prieteni vor fi descrise în volumul următor, care va purta titlul:

CORABIA FANTOMĂ

Consilier editor: Prof. dr. VALERIU ACHIM
Redactor: Prof. GHEORGHE SUSA
Tehnoredactor: Ing. ION CRĂCIUN

Bun de tipar: 10 mai 1993. Apărut 1993
Coli de tipar: 2. Format: 32/70×100 cm.

Tirajul: 6 000 exemplare broșate.

Tiparul executat la:
Imprimeria „Ardealul" Cluj, Cluj-Napoca,
B-dul 22 Decembrie, nr. 146,
sub comanda nr. 29.

Editura „Gutinul" S.R.L. Baia Mare, c. 4800,
str. Ecaterina Teodoroiu nr. 4,
telefon 099/41 71 77, jud. Maramureș

TINERI :

Editura noastră, Vă recomandă cu căldură :

1. M. Marian, **Poveste de dragoste cu Andra Cantuniari** ..., roman, 448 p. 300 lei
2. V. R. Gheneeanu, **Paralele şi memorie.** Note de călătorie. 140 p + 16 planşe foto, 180 lei
3. M. Boroş, **Părinţi şi copii,** Colecţia de pedagogie, 116 p., 100 lei
4. Al. G. Bâle, **Iubita fratelui Rafael,** roman, 68 p., 95 lei
5. Colectiv, **Eticheta,** Norme de comportare, 88 p., 80 lei
6. Dan Zanfir, Aurel Ciolte, **Automobilul, conducere, întreţinere, reguli de circulaţie**

În curs de apariţie la editura noastră :

1. M. Ilea, **Alfabetul morţii** roman
2. J. Verne, **Un bilet de loterie**
3. P. Dulfu, **Gruia lui Novac**
4. M. Boroş, **Profesorul şi elevii**
5. T. Coman, **Poveşti şi legende africane**
6. V. Frenky, **Colecţia roz** (12 volume)

ISBN 973-9083-53-6

TITLURILE NUMERELOR 11 – 22

11. **PROFESORUL BARNER**
12. **CASTELUL DIN MARE**
13. **TAINA CHINEZULUI**
14. **JONCA ENIGMATICĂ**
15. **MONSTRUL SFÎNT**
16. **SATUL GROAZEI**
17. **DEMONUL FLUVIULUI**
18. **DESCOPERIREA DOCTORULUI JELLOT**
19. **PIRAŢII CRUCII**
20. **CORABIA-FANTOMĂ**
21. **CĂLĂREŢUL VALURILOR**
22. **GIONII DIN SUMATRA**

Lei 150,–